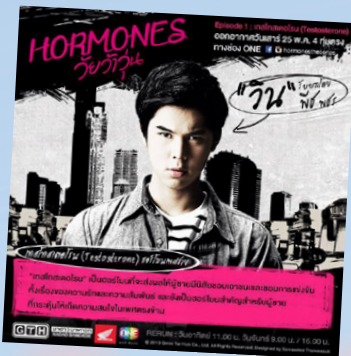

“วัยว่าวุ่น”

“วัยรุ่น” วัยรุ่น ว้าวุ่น วุ่นวาย... วัยแห่งการเปลี่ยนแปลง จากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ วัยที่เข้าใจยากและซับซ้อนที่สุด... ว่ากันว่าเราทุกคนก็เคยผ่านชีวิตในช่วงนี้มาแล้วทั้งนั้น อยู่ที่ว่าช่วงเวลานั้นเราได้เจออะไรมาบ้าง มีเหตุการณ์อะไรที่เข้ามาพบพาน และเราจัดการหรือผ่านเรื่องพวกนั้นได้อย่างไร... คุณพ่อคุณแม่ที่ผ่านวัยรุ่นมานานบางทีก็ลืมเลือนความรู้สึกนึกคิดในวัยนั้นไป ทำให้ไม่เข้าใจลูกๆ ที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่น กลายเป็นปัญหาครอบครัว มีเรื่องขัดใจกันไปก็มี...

เมื่อไม่นานมานี้ฉันมีโอกาสดู Series เรื่องใหม่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นของค่าย GTH บริษัทสร้างหนังฝีมือดี ที่ผลิตหนังดังกๆ ออกมาหลายเรื่อง รวมทั้งยังเป็นผู้บุกเบิกหนังไทยให้กลับมาเฟื่องฟูอีกครั้ง ตั้งแต่ยุคของหนังเรื่อง **“แฟนฉัน”** จนล่าสุด **“พี่มาก...พระโขนง”** ที่ทำรายได้ทะลุเป้า ถล่มถลาย แต่คราวนี้ GTH ได้ยกเอา **“หนังจอเงิน”** มาทำเป็น **“ละครจอแก้ว”** ... โดยตั้งชื่อ Series นี้ว่า **“ฮอร์โมนวัยว้าวุ่น”** โดยมีนักแสดงวัยรุ่นของค่าย GTH อยู่ด้วยกัน 9 คน ซึ่งในละครแต่ละตอนจะเป็นเรื่องราวของตัวละครแต่ละตัว โดยมีการยกเอาฮอร์โมนต่างๆ ของร่างกายมาเป็นชื่อตอน แล้วผูกไปยังเรื่องราวของตอนนั้นๆ..

ยกตัวอย่างเช่น ตอนแรกใช้ชื่อว่า **“เทสโทสเตอโรน (Testosterone)”** ฮอร์โมนเพศชาย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ชายมีนิสัยชอบเอาชนะและชอบการแข่งขัน ทั้งเรื่องของความรักและความสัมพันธ์ และยังเป็นฮอร์โมนที่สำคัญที่กระตุ้นให้เกิดความสนใจในเพศตรงข้าม ดังนั้น ละครตอนนี้จะมีตัวเอกเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่ประจำโรงเรียน ที่มีนิสัยเจ้าชู้จีบผู้หญิงหลายคน ชอบเป็นหัวโจก ชอบเอาชนะกล้าแหกกฎโรงเรียนซึ่งปฏิบัติมาเป็น 10 ปี และกล้าที่จะต่อกรกับครูฝ่ายปกครอง เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดจากความกล้าบ้าบิ่นนี้ก็นำมาซึ่ง

ปัญหาอีกนัยนัยการ.. ส่วนตัวพอได้ดู series เรื่องนี้แล้ว ถือว่าคนคิด Concept ของละครชุดนี้มีความคิดที่ฉีก แหกแนว และน่าสนใจมาก... เพราะการที่จะทำหนังวัยรุ่นให้ออกมาดี เข้าถึงตัวตน ความนึกคิดของวัยรุ่นในยุคสมัยนี้ ทำให้ละครชุดนี้ดึงดูดวัยรุ่นให้เข้ามาดูมากมาย การแสดงให้เห็นสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเขา โดยเฉพาะโรงเรียน ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญในการหล่อหลอมจิตใจและความรู้สึกนึกคิด รวมถึง **ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว** ซึ่งส่งผลอย่างมากกับนิสัยใจคอ และความคิดของเด็กไม่แพ้กัน

ละครเรื่องนี้จึงสะท้อนอะไรหลายอย่าง ไม่ว่าจะทั้งกับวัยรุ่นที่นั่นคุณเอง อาจทำให้เขาเข้าใจตัวเองมากขึ้น หรือกับคุณพ่อคุณแม่ที่จะทำให้เข้าใจลูกๆ มากขึ้นเช่นกัน ..**ละครเรื่องนี้ทำให้คุณดูเสมือนราวกับว่ากลับไปเป็นวัยรุ่นอีกครั้ง** แล้วกำลังนั่งดูเพื่อนๆ เผชิญปัญหาต่างๆ อยู่ ซึ่งสำหรับผู้ใหญ่แล้ว เราควรจะแก้ปัญหาต่างๆ อย่างไร แต่สำหรับเด็กวัยรุ่น เขายังไม่รู้จนกว่าจะได้ทดลองเรียนรู้ด้วยตัวเอง ดังนั้น ความเข้าใจในสิ่งที่เขาเป็น การชี้แนะ และการให้คำแนะนำจากสถาบันครอบครัวยังคงเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำเด็กคนนั้นไปสู่เส้นทางที่ถูกต้อง เพราะไม่มีอะไรที่เรียกว่าสายเกินไปที่จะแก้ และทางเดินที่ตีงมยังคงเปิดกว้างไว้ให้ทุกคนเข้าไปเดินเสมอ ไม่มีเวลาปิดหรือเวลาเปิด ไม่มีบัตรผ่าน มีแต่เพียงความกล้าที่จะก้าวขึ้นมาทำในสิ่งที่ถูกต้องหรือเปล่าเท่านั้น..

ฉันถือว่าผู้กำกับหนัง คนเขียนบท และคนสร้างละครชุดนี้ผ่านฉลุย ..จึงไม่น่าแปลกใจที่หนังเรื่องนี้มียอด View ใน YouTube ถึง 4 ล้าน views ในเพียงเวลาไม่นาน ..คาดว่าคงจะถูกใจวัยรุ่นไม่มากนักน้อย รวมถึงคุณพ่อคุณแม่ที่มีลูกย่างเข้าสู่วัยรุ่น ห้ามพลาด Series เรื่องนี้ที่เดียวนะคะ เพราะนอกจากทำให้คุณพ่อ คุณแม่ เข้าใจลูกมากขึ้นแล้ว ยังช่วยคุณพ่อคุณแม่รับมือกับลูกๆ ได้ดีในยามที่มีปัญหาอีกด้วย ..เด็กที่ถูกสังคมตราหน้าว่าเป็นเด็กมีปัญหาที่ดี เด็กใจแตกก็ดี ..ความจริงการกล่าวโทษตัวเด็กเพียงคนเดียวไม่ถูกต้องเท่าไรนัก เราคงต้องมามองย้อนกลับไปทีพื้นฐานครอบครัวของเด็กด้วยว่าเป็นอย่างไร เพราะการที่เขาจะเติบโตและพัฒนาทั้งทางกายและจิตใจมาเป็นคนๆ หนึ่งได้ **“ครอบครัว”** ถือเป็นส่วนสำคัญอย่างมากทีเดียว ดูละครแล้วลองย้อนกลับมาดูตัวเองว่า ..เราได้ให้ความรัก ความเข้าใจ กับลูกเพียงพอหรือยัง?

หลังจากดูละครเรื่องนี้เสร็จ ความทรงจำเกี่ยวกับคนไข้รายหนึ่งของฉันเมื่อ 10 ปีที่แล้วก็ย้อนกลับมา ..ตอนนั้นฉันเป็นแพทย์ผู้ช่วยอาจารย์ (Fellow) แผนกกุมารเวชศาสตร์ อยู่ที่โรงพยาบาลรามธิบดีนี้เอง ฉันได้รับมอบหมายให้ตรวจเด็กวัยรุ่นคนหนึ่ง ..เด็กคนนี้เป็นเด็กผู้หญิงอายุราว 10 กว่าปี ฉันขอใช้ชื่อสมมติผู้ป่วยรายนี้ว่า **“บี”** ฉันยังจำได้ดีว่าวันนั้นเป็นวันเด็ก ..น้องบีถูกส่งมาที่คลินิกวัยรุ่นด้วยเหตุผลที่ว่า **“ใช้ยาเสพติด”** ขณะอยู่โรงเรียน คุณครูเลยพามาโรงพยาบาลเพื่อตรวจหาสารเสพติด ในวันที่ฉันเจอน้องบี ผลการตรวจพบว่ามีการใช้สารเสพติดจริง และฉันต้องเป็นคนหาคำตอบให้ได้ว่า ทำไม่ถึงใช้ มีปัญหาอะไรและเราจะช่วยอะไรได้บ้าง เขาจะได้ไม่กลับไปใช้อีก ..น้องบีเข้ามาในห้องตรวจ ด้วยท่าทีกร่าง ไม่กลัวใคร และมีความมั่นใจ ..ก่อนที่ฉันจะอ้าปากถามอะไร น้องบีก็พูดออกมาก่อนว่า

“หมอเอาหมามาตรวจทำไม หมูปกติไม่ได้เป็นอะไร มีความสุขดี วันนี้เป็นวันเด็ก การที่หมอเอาหมามาตรวจวันนี้ ทำให้หนูอดเล่นกิจกรรมที่โรงเรียนมัธยม”

เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ..เป็นธรรมดาที่สายสัมพันธ์ระหว่างหมอกับคนไข้ยังไม่ถูกสร้างขึ้นมา ..ด้วยความที่ไม่เคยเจอคนไข้แบบนี้มาก่อน ทำให้ฉันถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน น้องบีเริ่มปิด ไม่เปิดตัวเองให้หมอเข้าถึงความรู้สึกนึกคิดภายในได้เลย ..ตอนนั้นฉันเลยต้องย่นวัยตัวเองให้กลับเข้าสู่วัยรุ่นอีกครั้ง ..เพื่อจะได้เข้าใจวัยรุ่นมากขึ้น และคุยกับวัยรุ่นได้รู้เรื่อง ..ฉันปิดवेशระเบียน และเอาवेशระเบียนไปเก็บบนโต๊ะไม่มีवेशระเบียนอีกต่อไป ไม่มีการจดโน้ต ไม่มีหมอกับคนไข้ มีแต่หมอกคนหนึ่งแปลงตัวเป็นวัยรุ่นเพื่อจะเป็นเพื่อนกับเด็กอีกคนหนึ่ง

..ฉันเริ่มคุยในฐานะเพื่อน เริ่มทำความคุ้นเคย ..มันได้ผล น้องบีเริ่มคุยกลับมา และเริ่มคิดว่าฉันเป็นเพื่อนคนหนึ่งของเธอ ..จากประโยคแรกที่บอกว่า **“หนูเป็นคนที่มีความสุขที่สุด”** กลับกลายเป็นประโยคที่ว่า **“หนูไม่มีความสุขเลย”** พร้อมกับเสียงร้องไห้โฮของน้องบี ..และหลังจากนั้นก็ตามมาด้วยความเงียบ ..เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ทำให้ฉันอึ้งเป็นครั้งที่สอง ..ในที่สุดกำแพงก็ถูกทะลายลง ..น้องบีเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดในชีวิตเธอให้ฉันฟัง ทำให้ฉันเข้าใจเธอมากขึ้นว่าทำไม น้องบีถึงกลายเป็นเด็กติดยา เกเร หนีออกจากบ้าน และโยยหาความรักความอบอุ่นเป็นที่สุด ..ความไม่เข้าใจ ชัดใจ และข้องใจหายไปจากใจฉันเป็นพลิตทิ้ง กลายเป็นความเข้าใจ ความสงสาร ความเห็นใจมาแทนที่ ..เหตุผลที่ใครๆ ก็รู้ แต่มักจะลืมนึกถึงว่า โทษเด็กกว่าเป็นเด็กไม่ได้ เด็กเกเร การกล่าวหาว่าเด็กเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น ไม่ได้ทำให้เด็กกลับใจ ซ้ำร้ายยิ่งผลักไสเขาให้ห่างไกลจากเรามากขึ้นไปอีก ..สุดท้ายเขาก็ไปไกลจนเราเอื้อมไม่ถึง ..คำธรรมดาๆ คำนั้นคือคำว่า **“ครอบครัว”** คือคำที่อธิบายที่มาของปัญหาต่างๆ ของน้องบี ..น้องบีเคยมีครอบครัวที่อบอุ่น จนกระทั่งพ่อของเธอได้เลิกกับแม่และรับเอาผู้หญิงอีกคนหนึ่งเข้ามาในชีวิตของครอบครัวเธอ

..แม่จากไป ในขณะที่พ่อสนใจเธอน้อยลง มีลูกใหม่เข้ามาแทนที่และไม่เข้าใจเธอเลย ..แค่นี้ก็เป็นเหตุผลเพียงพอที่ทำให้เด็กคนหนึ่ง **“หัวใจแตกสลาย”** และสร้างเกราะป้องกันเพื่อปิดบังความอ่อนแอและความทุกข์ในใจ ด้วยการกลายเป็นเด็กติดยา เด็กใจแตก และเด็กเกเรในที่สุด ..ฉันไม่รู้ว่าน้องบีคิดอะไร บางทีการกระทำเช่นนี้อาจทำให้คุณพ่อน้องบี ได้หันมาสนใจน้องบีบ้างก็เป็นได้ ..**“เพื่อน”** และสิ่งแวดล้อมคงเป็นอีกปัจจัยเช่นกันที่ทำให้น้องบีเลือกที่จะเดินทางนี้ ..ถ้าเจอเพื่อนดี น้องบีคงจะผ่านเหตุการณ์เหล่านี้ไปได้อย่างสวยงาม หากแต่เพื่อนที่เจอกลับทำให้ชีวิตน้องบียิ่งดำดิ่งสู่หลุมดำลึกลงไปอีก

..ฉันได้แต่ฟังน้องปีระบาย พร้อมกับอยากหยิบยื่นความช่วยเหลือไปให้เธอเหลือเกิน แต่การจะเปลี่ยนความเป็นไปของครอบครัวหนึ่งคงทำได้ยาก หากแต่ช่วยน้องปีสร้างเกราะคุ้มครองสิ่งเลวร้ายต่างๆ ดูจะพอเป็นไปได้มากกว่า .. แต่ในขณะนั้นความช่วยเหลือที่ดีที่สุดของฉันคือ **“การเป็นผู้รับฟังที่ดี”** น้องปีดูจะสบายใจขึ้นกับการได้เล่าเรื่องที่เก็บอยู่ในใจให้กับใครสักคนฟัง .. **“ในบางครั่งการรับฟังปัญหาของคนไข้ก็เป็นยารักษาที่ดีกว่าการรักษาด้วยยาจริงๆ เสียอีก”** ฉันมักสอนนักศึกษาแพทย์อยู่เสมอว่าการรับฟัง การให้คำแนะนำ เป็นการรักษาที่พึงกระทำ และในบางครั้งก็กลายเป็นการรักษาที่ดีกว่าการจ่ายยาให้คนไข้เสียอีก ..ปัญหาของน้องปียังไม่ถูกแก้ ..เพราะบางทีเราไม่สามารถกลับไปแก้เหตุการณ์ในอดีตอันเลวร้ายได้ แต่เราเรียนรู้และทำชีวิตในปัจจุบันให้ดีและถูกต้องได้ ..สิ่งที่น้องปีต้องการคือ ความรัก ความอบอุ่นและกำลังใจจากคนรอบข้างและโดยเฉพาะจากครอบครัว ที่จะช่วยให้เขาลุกขึ้นมาสู้ แล้วกลับไปสู่เส้นทางใหม่ที่ถูกต้องและสวยงาม ..การทำโทษ การว่ากล่าว คงไม่ได้ช่วยทำให้เขาดีขึ้นเท่ากับความเข้าใจ การให้อภัยและกำลังใจจากคนที่รัก

ฉันยังคงเชื่อว่า **“ครอบครัว”** มีผลอย่างมากต่อวิถีชีวิตของเด็กคนหนึ่ง ..ฉันอยากฝากให้กับคุณพ่อคุณแม่ที่มีลูกทั้งหลายว่า ..เมื่อเราให้เขาลืมตาขึ้นมาดูโลกแล้ว ..อย่าทอดทิ้งเขา ดูแล ใส่ใจ และให้ความรักความอบอุ่นแก่เขา เป็นเพื่อนยามที่เขาต้องการคำปรึกษา เป็นครูยามที่เขาต้องการคนชี้แนะ เป็นพ่อแม่ยามที่เขาต้องการความรัก ความอบอุ่นและกำลังใจ การรักลูกให้ถูกทางไม่ใช่การประคบประหงมและช่วยเหลือลูกในทุกๆ อย่าง โดยเฉพาะการให้ทางด้านวัตถุ ยอมให้เขาลืม เพื่อจะ让他หัดที่จะลุก ยอมให้เขาผิดหวัง เพื่อจะ让他มีภูมิคุ้มกัน

แต่ทั้งนี้ยามที่เขาลืม ก็คอยเป็นคนที่อยู่เคียงข้างเขาเพื่อให้เขามีแรงที่จะลุกขึ้นมาเดินต่อ ..ปัจจุบันมีวัยรุ่นที่ท้องก่อนวัยอันควรอยู่มากมาย ..หากแม่ยังไม่พร้อมที่จะแบบอย่างที่ดีให้ลูกแล้ว ลูกที่ออกมาจะเป็นเช่นไร ..ปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่สำหรับสังคมในปัจจุบันที่เราต้องช่วยกัน

..ไม่ว่าลูกเราจะเรียนอะไร จะเป็นคนเก่งหรือไม่
ไม่สำคัญเท่ากับการ
“สอนลูกให้เป็นคนดีและมีคุณธรรม”